

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1835-11-18)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1835-11-18)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 45. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010022.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Otto Laub til Christian Mynster.
Ryslinge Præstegaard, 18. November 1835.*

— — Og dernæst Tak, kjære Ven! for Dit sidste Brev, et af de bedste, jeg endnu har faaet fra Dig. Just saaledes skal et Vennebrev være. Alt, hvad der især glæder Dig, det skal Du være forvisset om, er det Bedste, Du kan fortælle mig. Ja, det har været en god Tid, medens Din Onkel rejste om og visiterede, og Du kunde følge med ham og beundre ham, og glæde Dig over den Hyldning, der saa almindelig blev ham til Del, — glæde Dig, ikke alene fordi han er Din Onkel, og fordi Du frem for saa mange Andre kan kalde ham Din, men fordi han er den s. 46 Mand, han er, og fordi denne Mand er Sjællands Biskop, og fordi Sjællands Gejstlighed har Sands til at skjønne paa ham. Du maa tro, vi har ogsaa her Glæde af ham. Jeg har jo altid vidst, at han der var paa sin rette Plads, og aldrig tvivlet paa, at man vilde erkjende ham som den Rette; men det er dog noget Andet at høre det fra Stedet selv; og derfor Tak for hver lille Fortælling fra de Dage, — ogsaa for hans Tjeners elskværdige Lovtaler! Og nu i Særdeleshed hvad han har sagt om Dig og Din Prædiken: det var mig jo heller intet Nyt i Ordets almindelige Forstand; jeg vidste vel, at han ikke kunde Andet, end synes godt om Dine alvorlige fromme Prædikener; jeg vidste ogsaa, han vilde tildømme Dig Fortrinet for mange af de sædvanlige tørre eller søvnige Oplæsere, og at han vilde glæde sig over Dine udvortes Gaver; men jeg havde dog ikke hørt det af hans egen Mund. Jeg vidste ogsaa, at hans Ros vilde være Dig noget af det Bedste, Du kunde faa til Løn; men jeg havde dog ikke set Dit glade Ansigt. Derfor Tak, Tak, kjære Ven, for det Alt! — —

I Frørup er Alt omtrent ved det Gamle, undtagen at de Gamle blive bestandig ældre. De ere jo nu virkelig gamle og tildels svagelige. Faders Helbred maa Du ingenlunde bedømme ved at sammenligne hans Alder med Din Onkels; men naar han kommer i Aande, naar han begynder at tale om Noget, som interesserer ham, saa er han endnu den Samme; men kom! kom, medens Du endnu kan træffe ham!! Han er og vil altid blive Sjælen i vort Samliv. Hans hvide Haar og hans milde Øje, hvorledes skal vi en Gang kunne undvære det! Paa Søndag skal jeg høre ham prædike. Jeg trænger saa ofte til at høre en Prædiken, men dog allermost en af s. 47 ham! Dette Inderlige, Milde, Fordringsløse, næsten Undselige, som om han selv frygtede, at hans Børn vare voxede fra ham, og han dog endnu havde Noget at lægge dem paa Hjertet — det kan ingen Anden, end han — —

Om Ryslinge har jeg fortalt Dig mindst, men der er maaske ogsaa mindst at fortælle; men „kom og se!“ — — Jeg har viet min Avlskarl og fæstet en anden til Maj. Ved Brylluppet (hvor Sanne var Brudekone, skjænkede Kaffe og dandsede dygtigt) var en „Hellig“, som kom i heftig Ordstrid med nogle af de Yngre. Gamle Hans Hansen fra Lørup sad og snakkede med mig, og blev opmærksom paa denne Uro. Da han mærkede Aarsagen, sagde han: „Naar vi er et Par Stykker, som kjender hverandre, og vi saa lægger vor Forstand sammen, og ser, hvad der kommer ud af, saa gider jeg gjerne være med, og siger ogsaa min Mening; men naar der er saa Mange, saa kan jeg dog ikke lide at snakke om saadanne Ting: de veed ikke, hvordan de skal tage det; Nogle tager det for Spøg, og Nogle for Alvor.“ Hvad synes Du om et saadant Ræsonnement? Jeg har mange Mænd, som jeg gjerne gider talt med, og jeg morer mig i Almindelighed godt ved Gilderne. Jeg kommer ofte, naar jeg bliver buden, fordi jeg tror, jeg bør. Zeuthen og Lene leve vel i Grimstrup, og Lene praler af, at hun faar flere Præsenter af Bønderkonerne, end Sanne. Hils Din Caroline paa det Hjerteligste, og ved Lejlighed Din kjøbenhavnske Familie fra

Otto og Sanne.